

**A KÚRIA**  
**mint felülvizsgálati bíróság**

*Pfv.III.20.289/2015/4.szám*

*A Kúria a személyesen eljárt felperesnek a jogtanácsos által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Fővárosi Törvényszék előtt 36.P.22.234/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 21.Pf.20.461/2014/15. számú ítéletével elbírált perében a jogerős ítélet ellen a felperes részéről 81. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2015. október 14. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő*

*í t é l e t e t:*

*A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.*

*Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.*

*A le nem rótt 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.*

*Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.*

*I n d o k o l á s*

*A felperes a módosított keresetében államigazgatási jogkörben okozott kára, 50.000.000 forint és ennek törvényes mértékű késedelmi kamatának a megfizetésére kérte az alperes kötelezését. Arra hivatkozott, hogy az alperes jogelődje nyomozás során végzett házkutatás alkalmával foganatosított lefoglalások során az 1998. évi XIX. törvény (Be.) több rendelkezését megsértette. Ennek következtében ellehetetlenült a Jogtanácsosi Iroda működése, amelynek jelentős számú megbízója volt. A lefoglalás óta eltelt időre tekintettel havi 1.000.000 forint figyelembevételével határozta meg az elmaradt hasznát, a kártérítési követelés összegét.*

*Az alperes a kereset elutasítását kérte és arra hivatkozott, hogy a felperesnek nincs perbeli legitimációja, de jogalapjában és a kártérítésösszepszerűségben is vitatta a követelést.*

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Az ítéletének indokolásában megállapította, hogy az a büntetőeljárás, amelynek során a nyomozati szakban a házkutatás és a lefoglalás történt, jelenleg bírósági szakban folyamatban van, ezért a polgári ügyben eljáró bíróságnak nincs hatásköre a Be. hatálya alá tartozó foglalással kapcsolatos, a büntetőeljárás törvényben írt rendelkezések tárgyában eljárni. A folyamatban lévő büntetőeljárás során a felperesnek lehetősége van a jogorvoslati eszközöket igénybe venni, ezért hatáskörének hiánya miatt azt sem vizsgálta, hogy a felperes által a keresetében hivatkozott foglalási jegyzőkönyvben nem rögzített ingóságok vonatkozásában megállapítható-e az alperes jogellenes magatartása. Megállapította, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a házkutatás megkezdése előtt a kártérítési követelése alapját képező tárgyak és okirat a foglalás helyén a jogtanácsosi irodában volt, ezért az sem volt megállapítható, hogy azok az alperes birtokába kerültek, illetve, hogy az alperes bármilyen jogellenes magatartást tanúsított.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészítette és megállapította, hogy az alperes a Jogtanácsosi Iroda Fióktelepével szemben hozott határozatot házkutatás, lefoglalás elrendeléséről a székhelyén, ahol számítástechnikai eszközök lefoglalására került sor. A cég képviselőjére a vezető tisztségviselőként önálló cégjegyzési joggal a felperes volt jogosult. 2010. február 27-i hatállyal törvényességi felügyeleti eljárás keretében hivatalból törölte jogutód nélkül a céget a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága. 2012. május 7. napján került bejegyzésre a Jogtanácsosi Iroda Fióktelep, a külföldi vállalkozás a Jogtanácsosi Iroda Sz-ben bejegyzett vállalkozás. Az ítélet indokolásában rámutatott arra, hogy a fellebbezés elbírálásakor elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperesnek a perindításhoz szükséges keresetösségi joga fennáll-e, figyelemmel arra is, hogy az alperes vitatta a felperes perbeli legitimációját. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság több alkalommal is megnyilatkoztatta a felperest a vonatkozásban, hogy a kereseti kérelmét természetes személyként érvényesíti-e. A felperes több alkalommal úgy nyilatkozott, hogy a jogtanácsosi iroda telephelyén az alperes jogelődje által a büntetőeljáráshoz kapcsolódóan végzett cselekmények miatt a külföldi vállalkozás fióktelepét ért kárt érvényesíti. Az elsőfokú bíróság nem foglalt állást határozatának indokolásában a felperes keresetösségi jogának a kérdésében. Ez azonban nem olyan szabálysértés, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezethetne, e kérdés eldöntéséhez szükséges adatok rendelkezésre állnak. A felperes magánszemélyként, a jogutód nélkül megszűnt cég nevében kártérítési igényt nem érvényesíthet. A fióktelep jogképes volt, de a törléssel megszűnt a jogképessége. A felperes semmilyen

okirattal nem bizonyította, hogy jogosult lenne a törölt céget ért kártérítési igény érvényesítésére, nincs keresetösségi joga, nem felel meg a Pp. 3. §-ának (1) bekezdésében meghatározott feltételnek. Téves a felperesnek arra való hivatkozása, hogy 2012-ben történt cégbejegyzés miatt jogosult egyéni vállalkozóként a kártérítési igényt érvényesíteni, mert e cég nem jogutódja a törölt cégnek. A felperes által hivatkozott eltűnt ingóságok nem a felperes tulajdonát, hanem a fióktelep tulajdonát képezték, ezért más jogcímen sem illeti meg a keresetösségi jog a felperest.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet. Arra hivatkozott, hogy az „eljárás első- és másodfokú bíróság tévesen alkalmazta a vonatkozó szabályokat”. Állította, hogy a bíróságok több jogszabályt megsértettek az eljárásuk során. Így Alaptörvény-ellenes, valamint nemzetközi egyezménybe ütközik a 2011. évi CLXI. törvény 8. § (1) bekezdésének megsértése, ez a sérelem megvalósítja az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében, a Római Egyezmény 6. Cikk 1. pontjában és a Pp. 2. § (1) bekezdésében nevesített tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét. A másodfokon eljáró Debreceni Ítéltábla semmilyen jogcímen nem rendelkezett illetékességgel az adott jogvita elbírálására. Erre figyelemmel kérte a jogerős határozat hatályon kívül helyezését és a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla utasítását új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Rámutatott arra, hogy a felülvizsgálni kért ítéletet hozó bíróság összes tagját az Országos Bírósági Hivatal Elnöke az 59/2014. (II.11.) OBHE számú határozatában a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 76. § (5) bekezdésében és a bírók jogállásáról és javadalmazásáról szóló 2011. évi CLXII. törvény 31. § (1) bekezdésében kapott felhatalmazás alapján jogszerűen rendelte ki a Fővárosi Ítéltáblára, ezért az eljárás nem jogszabálysértő.

A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése alapján a Kúria azt vizsgálta, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Az eredetileg előterjesztett keresetében a felperes az alperes által lefoglalt, illetőleg a lefoglaláskor hozzákerült, de a foglalás feloldása után - állítása szerint - vissza nem adott ingóságok kiadását kérte. Az ingóságok az időközben megszűnt jogtanácsosi irodában lettek lefoglalva a büntetőeljárás intézkedés során, és a lefoglalt eszközök az iroda tulajdonában voltak. A keresetlevél áttétele után módosított kereset államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére irányult. A

keresetet elutasító ítélet indokolásának lényege, hogy a felperes a keresetösségi joga hiányában kártérítési igényt nem érvényesíthetett, de nem igazolta a perben azt sem, hogy a megszünt irodát ért kár megtérítésére lenne jogosultsága.

A felülvizsgálati kérelemben írtak szerint a bíróságok a döntéseikben tévesen alkalmazták az irányadó jogszabályokat. E tekintetben azonban a jogszabálysértés nincs megjelölve, így a felülvizsgálati kérelem nem felel meg az előírt tartalmi követelményeknek, ezért - ez okból - a jogerős ítélet érdemi felülvizsgálata nem volt elvégezhető [Pp. 270. § (2) bekezdés]. Ez a felülvizsgálati kérelemnek olyan hiányossága, ami egyébként önmagában akadálya lenne a felülvizsgálat befogadásának.

A felülvizsgálati kérelem arra is hivatkozik, hogy a Debreceni Ítéltábla semmilyen jogcímen nem rendelkezett illetékességgel az adott jogvita elbírálására. Ehhez kapcsolódó állítás az - jogszabályhelyek megjelölésével -, hogy sérült az Alaptörvény, a Bszi., a Pp. és a római egyezmény is. Az ezekből kikövetkeztethető állítása a felperesnek az, hogy a sérelem abban áll, hogy nem valósult meg a felperesnek a tisztességes eljáráshoz való joga azáltal is, hogy elvonták a törvényes bírójától.

Az alapállítás az, hogy a törvényes bírótól való elvonás abban áll, hogy az ügyében nem az illetékes Fővárosi Ítéltábla (FIT) járt el, hanem a Debreceni Ítéltábla (DIT) és ekként nem a törvényes bírói. A felperes lényegében azt sérelmezi, hogy úgy járt el a DIT másodfokon, hogy FIT-ként a DIT bírói alkották a másodfokú tanácsot. Emiatt pedig ez a jogsértés egyúttal megvalósítja az Alaptörvény, a Pp. és a római egyezmény sérelmét is.

Az OBH elnökének volt olyan hatásköre, hogy bizonyos feltételek megléte esetén ugyan, de bármely ügy elbírálására hatáskörrel rendelkező, de más bíróságot jelöljön ki (korábbi Bszi. és az Alaptörvény átmeneti rendelkezései). Ezt az utóbbit az Alkotmánybíróság a 45/2012. (XII.29.) AB határozattal a kihirdetésre visszamenőlegesen megsemmisítette, míg a 36/2013. (XII.5.) AB határozat megállapította, a Bszi. és a Be. erre vonatkozó rendelkezéseinek Alaptörvény-ellenességét (a Pp-ben ilyen szabály nem volt).

Ugyanakkor a módosított Bszi., de a jogállási törvény is - a bíróság kijelölése helyett - a bíró más szolgálati helyre való kirendeléséről szól. Ezek azok a hatályos rendelkezések, amelyek az Alaptörvény-ellenes helyzet megszüntetéseként, de továbbra is rendelkezésre állnak az OBH Elnökének. Az Alaptörvényből is kikerült 2013. október 1-től az a lehetőség, hogy más bíróságot jelöljön ki az OBH Elnöke. Tehát egyértelműen kimondható a perbeli esetre, hogy az az állítás eleve nem helytálló, hogy másodfokon a DIT járt volna el. Az OBH elnöke jogszabályban biztosított jogköre folytán a DIT bírót a FIT-hez kirendelte más szolgálati helyen való munkavégzésre. Ezzel semmiféle jogszabály nem sérült, s azzal, hogy a DIT bírái az adott perben a FIT bíráiként dolgoztak, nem sérült, ellenkezőleg megvalósult az a helyzet, hogy az ügy

törvényes másodfokú bíróiként eljárva hoztak a FIT másodfokú tanácsaként döntést az ügyben.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére, míg a felülvizsgálati illeték viselésére vonatkozó rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdésén és a 14. §-án alapul.

Budapest, 2015. október 14.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Almásy Mária s.k. előadó bíró, Dr. Udvary Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

kúriai tisztviselő  
HM